

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Impius Infelix

Texier, Claude

Augustae Vindelicorum [u.a.], 1695

Hoc odium est inseparabile à natura Dei.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45950](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45950)

mitur ex Theologia: calor, qui simul compatitur secum minimum gradum frigoris, non est calor summè intensus; sic Deus noster non esset summa & perfectissima bonitas, si odium ipsius se non extenderet ad minimum licet mali gradum. Omnes quidem Dei perfectiones eum ad hoc odium urgent, primariò tamen Sanctitas. Conceptus excellentissimus, quem de Deo formare possumus, dum ipsum adoramus, est juxta D. Ambrosii sensum, qui respicit illius Sanctimoniam; Sanctitas est flos & magnificentia Divinæ Majestatis: hæc consistit in odio & elongatione sui perfecta ab omni prorsus vitiorum labe, æquè ac in amore & possessione omnium verarum virtutum.

Secundò, contemplanatio sui, suarúmque immortalium perfectionum dicitur Deo, de se formare æquissimum sequens judicium; quòd sit ipse omnino infinitè amabilis, & per sequelam necessariam, peccatum sit infinito odio dignum, cum natura peccati sit contradictoriè opposita naturæ Divinæ.

Deus est origo omnium essentialium, & fecunda radix omnis vitæ; peccatum est quædam privatio, ac germen infelix mortis. Deus est per seipsum bonus bonitate summâ atque infinitâ; peccatum est unicum & supremum malum, nullam includens ullius boni mixturam. Non est contrarietas inter Deum & peccatum, qualis reperitur inter creaturas, illa enim non fundatur in substantia, sed solum in accidentibus; siquidem teste Philosopho substantia non admitit contrarium; res se minimè sic habet cum Deo & peccato; Deus ipsi contrarius est per propriam substantiam, quia substantia Dei est virtus, ipsaque bonitas, & hæc bonitas ipsi reddit odibile peccatum; unde sequitur, quòd Deus per seipsum sit peccati hostis, adeò
quidem,

quidem, ut Verbum æternum à Patre non generetur, nec à Patre & Filio Spiritus Sanctus majori cum necessitate procedat, quàm odium peccati promanet ex fundo essentia Divina.

Ardens Zelus, quo Deus est succensus, ampliandi suam gloriam, insuper concitat ipsum, ut non nisi odisse possit hunc filium perditionis, qui sacrilegis suis machinationibus evertere laborat ipsius thronum, extorquere manibus ejus Deitatis sceptrum, resistendo Divinis legibus, seque opponendo supremæ authoritati. Præterea, Deus est infinitè communicativus in dispensatione bonorum suorum, ardentissimè desiderans hominem ditandi thesauris gratiæ ac gloriæ suæ, hinc necessariò iterum odio peccatum persequendum ei est, utpote, quod effusioni & communicationi suorum bonorum fluxum sistit, remoram interponit. Deus itaq; obligatus est erga peccatum & peccatoris statum concipere odium infinitum, cujus origo derivatur primò, ex ipso fundo essentia Dei; secundò, ex cunctis Divinis perfectionibus; tertio ex justo Zelo, quo ardet in gloriæ suæ incrementum, & denique ex amore, quem gerit ad creaturas, quibus gratias suas impartiri cupit.

Velle ergo peccare, simulque velle interea possidere partem amicitia Divina, est idem, ac velle, ut Deus seipsum abneget, inque destructionem propria suæ Divinitatis consentiat.

O Deus! utinam hæc veritatum maxima, quam Lactantius Firmianus appellat firmum Religionis robur, & pietatis Christianæ sustentaculum; *In ea enim summa est ratio, & cardo totius Religionis.* Utinam hæc veritas, inquam, melius esset perspecta cognitione practica in no-

stris postremis Ecclesiae saeculis ! Fateor, quòd zelum meum super hac materia prorumpentem, aliquando vix continere sciam. Audio sapius homines mihi conquirentes: capere nequeo, quæ fortuna sinistra me in felicem flagellet, tempore jam ab aliquo in domo mea nil deprehendo nisi invidias, confusiones; quò plus laboris impendo, eò minus lucri mea negotia refundunt; non ad verto nisi ægritudines, judiciarios processus, dispendia, à quibus familia mea miserè jactatur, & vastatur; subit mentem, cogitatio, dicunt illi, quasi Deus malum me esse, velit Ego verò, qui bene novi malignam eorum conversationem, modicam fidem, injustitiam in ipsorum commercio, agrè respondere soleo, nec nisi concitatori animo & voce eos interpellans; quomodo? quid? num vobis imaginari audeatis, quòd Optimus Deus vos malos esse velit, an non commutem fidei articulum creditis, nonne scitis. Deum nullatenus esse Deum amplius, si non odio insectaretur impudicos, fraudulentos, impostores &c. odium istud derivari ex ipsamet Deitatis naturâ? Exponamus jam istius odii naturam. Id alterum meum punctum est.

II. Nostri Doctores Scholastici dividunt odium in duplicem speciem, unum dicunt abominationis, aliud odium vocant inimicitia. Prius odium est aversio Divinae voluntatis, vi cujus detestatur Deus, & concipit horrorem peccati, juxta illud: *Abominatio Domini est omnis arrogans.* Item: *Quos exhorruisti Domine, quoniam odibilia opera tibi faciebant.*

Prov. 16. 5.
Sap. 12. 3.

Solus cujusdam inimici conspectus nos turbat, stomachum, bilem commovet; aversio, quâ in eum rapimur, in causa est, cur in eundem vix respicere dignemur, illius societati renuntiamus, quid quid is egerit, displicet, etiam dona,